

П А Р И С К А Д Е К Л А Р А Ц И Ј А

ЕВРОПА У КОЈУ МОЖЕМО ДА ВЕРУЈЕМО

1. **Европа припада нама, а ми припадамо Европи.** Ова земља је наш дом. Немамо другог. Разлози због којих сматрамо Европу драгом превазилазе нашу способност да објаснимо или оправдамо нашу лојалност. То је питање заједничких историја, нада и љубави. То је питање навика, тренутака патоса и бола. То је питање инспиративних искустава помирења и обећања заједничке будућности. Обични пејзажи и догађаји испуњени су посебним значењем – за нас, али не и за друге. Дом је место где су ствари познате, и где смо препознати, колико год далеко смо лутали. Ово је права Европа, наша драгоцену и незаменљиву цивилизацију.

Европа је наш дом.

2. Европа, са свим својим богатством и величином, угрожена је лажним разумевањем саме себе. Ова лажна Европа себе замишља као испуњење наше цивилизације, али она ће заправо конфисковати наш дом. Позива се на претеривања и искривљења европских аутентичних врлина, док остаје слепа за сопствене грехе. Док сложено тргује једностраним карикатурама наше историје, ова лажна Европа је непогрешиво усмерена против прошлости. Њени заговорници су сирочад по избору, а претпостављају да је

Лажна Европа нас угрожава.

бити сироче или бескућник – племенито достигнуће. На овај начин, лажна Европа истиче себе као претечу универзалне заједнице која нити је универзална, нити је заједница.

3. Покровитељи лажне Европе вођени су сујеверјем неизбежног напретка. Они верују да је историја на њиховој страни и ова вера их чини надахнутим и презирним, неспособним да признају недостатке у постнационалном, посткултурном свету који они граде. Штавише, они не знају за истинске изворе људске пристојности која је њима важна – као и нама. Они игноришу, чак и одбацују хришћанске корене Европе. Истовремено, они брину о томе да не увреде муслимане, за које мисле да ће радосно усвојити њихове секуларне, мултикултуралне перспективе. Вођена предрасудама, сујеверјем и незнањем и заслепљена узалудним, само-задовољним визијама о утопијској будућности, лажна Европа систематски гуши свако неслагање. Ово се, наравно, ради у име слободе и толеранције.

Лажна Европа је утопијска и тиранска.

4. Дошли смо до краја. Највећа претња будућности Европе нису ни руски авантуризам нити муслиманска имиграција. Права Европа је угрожена због гушења које лажна Европа спроводи над нашом имагинацијом. Наше нације и заједничка култура се празне услед илузије и самозаваравања о томе шта Европа јесте и шта треба да буде. Ми се обавезујемо да се одупремо овој претњи нашој будућности. Ми ћемо бранити, одржавати и заговарати праву Европу, Европу којој сви ми уистину припадамо.

Морамо да бранимо праву Европу.

+ + +

5. Права Европа очекује и охрабрује активну партиципацију у заједничком пројекту политичког и културног живота. Европски идеал је солидарност заснована на сагласности са корпусом закона који се односе на све, али су ограничени у својим захтевима. Ова сагласност није увек имала облик представничке демократије. Али наше традиције грађанске

Солидарност и грађанска лојалност подстичу активну партиципацију.

лојалности одражавају темељну сагласност са нашим политичким и културним традицијама, без обзира на њихове облике. У прошлости Европљани су се борили да наши политички системи буду отворенији за учешће јавности, и ми смо с правом поносни на ову историју. Чак и када су то чинили у отвореним побунама, страсно су потврђивали да су – упркос њиховој неправди и неуспесима – традиције народа овог континента наше. Таква посвећеност реформи чини Европу местом које тражи све већу правду. Овај дух напретка рођен је из наше љубави и оданости нашим домовинама.

6. Европски дух јединства нам омогућава да верујемо другима на јавном тргу, чак и када смо странци. Јавни паркови, централни тргови и широки булевари европских градова и места изражавају европски политички дух: Делимо наш заједнички живот и „јавну ствар” (res publica). Прихватимо да је наша дужност да преузмемо одговорност за будућност наших друштава. Ми нисмо пасивни објекти који се налазе под доминацијом деспотских моћи, било светих или секуларних. И ми нисмо жртве неумољивих историјских сила. Бити Европљанин значи бити спреман да се политички и историјски делује. Ми смо аутори наше заједничке судбине.

Ми нисмо пасивни објекти.

7. Права Европа је заједница нација. Имамо своје језике, традиције и границе. Ипак, увек смо препознавали сродство једних с другима, чак и када смо били у сукобу или у рату. Ово јединство у разноликости нама изгледа природно. Међутим, то је ипак нешто изузетно и драгоцено, јер није ни природно ни неизбежно. Најчешћи политички облик јединства у разноликости јесте царство, које су европски краљеви-ратници покушали да обнове вековима после пада Римског царства. Привлачна империјална форма је трајала, али је превладала национална држава, политичка форма која је спојила народност са суверенитетом. Држава-нација је тиме постала ознака европске цивилизације.

Национална држава је карактеристика Европе.

8. Национална заједница поноси се тиме што собом влада на свој начин, често се хвали својим великим националним

Не подржавамо наметнуто

достигнућима у уметности и науци, те се такмичи са другим народима, понекад и на бојном пољу. То је рањавало Европу, понекад озбиљно, али никада није угрозило наше културно јединство. У ствари, дешавало се управо обрнуто. Како су националне државе Европе постајале стабилније и јасније, заједнички европски идентитет је постао јачи. После страшног крвопролића светских ратова у првој половини двадесетог века, изашли смо са још снажнијом одлуком да поштујемо наше заједничко наслеђе. То сведочи о дубини и моћи Европе као цивилизације која је космополитска у правом смислу. Не желимо наметнуто, присилно јединство царства. Уместо тога, европски космополитизам препознаје да се са патриотском љубављу и грађанском лојалности отварамо према ширем свету.

насилно
јединство
(Унију).

9. Праву Европу обележило је хришћанство. Универзално духовно царство Цркве довело је до културног јединства у Европи, али је то учинило без политичке империје. То је омогућило да посебне грађанске лојалности цветају унутар заједничке европске културе. Аутономија онога што зовемо грађанским друштвом постала је карактеристична одлика европског живота. Штавише, хришћанско јеванђеље не пружа свеобухватни божански закон, па се стога разноликост секуларних закона народа може афирмисати и поштовати без претње нашем европском јединству. Није случајно да пад хришћанске вере у Европи прате обновљени напори да се успостави политичко јединство – царство новца и прописа, покривено сентиментима псеудорелигијског универзализма, који гради Европска унија.

Хришћанство је
подстицало
културно
јединство.

10. Права Европа афирмише једнако достојанство сваког појединца без обзира на пол, положај или расу. Ово такође произилази из наших хришћанских корена. Наше врлине су несумњиво хришћанског порекла: правичност, саосећање, милост, опроштај, мирољубивост, доброта. Хришћанство је револуционисало однос мушкараца и жена, вреднујући љубав и заједничку верност на дотад непознат начин. Везе брака омогућавају и мушкарцима и женама да напредују у заједници. Већина жртава које смо поднели су за наше

Хришћански
корени су
изградили
Европу.

супружнике и децу. Овај дух давања себе је још један хришћански допринос Европи коју волимо.

11. Права Европа такође црпе инспирацију из класичне традиције. Препознајемо себе у литератури древне Грчке и Рима. Као Европљани, боримо се за величину, круну класичних врлина. Понекад је то доводило до насилног надметања за надмоћ. Али у свом најбољем издању, тежња ка изврсности инспирише мушкарце и жене Европе да стварају музичка и уметничка дела непревазиђене лепоте и да направе изванредне пробоје у науци и технологији. Захтевне врлине самопоузданих Римљана и грчки понос због грађанске партиципације и духа филозофског истраживања никада нису заборављени у стварној Европи. Ова наслеђа су и наша.

Класични
корени
подстичу
изврност.

12. Права Европа никада није била савршена. Заговорници лажне Европе не греше када траже развој и реформе, а од 1945. и 1989. године постоји много тога што треба неговати и поштовати. Наш заједнички живот је текући пројекат, а не окоштало наслеђе. Али будућност Европе почива у обновљеној лојалности нашим најбољим традицијама, а не у лажном универзализму који захтева заборав и самопорицање. Европа није почела са просветитељством. Наш вољени дом се неће испунити Европском унијом. Права Европа јесте, и увек ће бити, заједница нација, некада жестоко ускогрудих али ипак удружених духовним наслеђем, које заједно разматрамо, развијамо, делимо и волимо.

Европа је
заједнички
пројекат.

+ + +

13. **Права Европа је у опасности.** Достигнућа народног суверенитета, отпора империји, космополитизма способног за грађанску љубав, хришћанско наслеђе хуманог и достојанственог живота, жива повезаност са нашим класичним наслеђем – све ово нестаје. Пошто покровитељи лажне Европе конструишу своје необично хришћанство универзалних људских права, ми губимо свој дом.

Ми губимо свој
дом.

14. Лажна Европа се хвали до сада невиђеном посвећеношћу људској слободи. Ова слобода, међутим, врло је једнострана. Она се продаје као ослобађање од свих ограничења: сексуална слобода, слободе самоизражавања, слобода да се „буде свој”. Генерација '68. сматра те слободе драгоценим победама над једним некада свемогућим и репресивним културним режимом. Они себе сматрају великим ослободиоцима, а њихови прекршаји су признати као племенити морални успеси, на којима би цео свет требало да им буде захвалан.

Лажна Европа
преваладава.

15. Међутим, за млађе генерације у Европи стварност је далеко непривлачнија. Либертински хедонизам често доводи до досаде и дубоког осећаја бесмислености. Веза брака је ослабљена. У узбурканом мору сексуалне слободе, фундаменталне жеље наших младих да се венчају и формирају породице често су фрустриране. Слобода која фрустрира дубље жеље нашег срца постаје проклетство. Изгледа да наша друштва тону у индивидуализам, изолацију и бесмисленост. Уместо слободе, осуђени смо на празан конформизам културе потрошача и медија. Наша је дужност да говоримо истину: Генерација '68. је разорила али није изградила. Створили су вакуум који сада испуњавају друштвене мреже, јефтине туризам и порнографија.

Индивидуализа
м, изолација и
бесциљност су
широко
распрострањен
и.

16. У исто време док слушамо хвалисање о никад већој слободи, европски живот је све обухватније регулисан. Правила која често намећу безличне технократе у савезу са моћним интересима управљају нашим радним односима, нашим пословним одлукама, нашим образовним квалификацијама, нашим вестима и забавним медијима. А Европа сада покушава да појача постојеће регулативе о слободи говора, која је изворно европска слобода – манифестована слобода савести. Мето ових ограничења нису опсценост или други напади на пристојност у јавном животу. Уместо тога, владајуће класе у Европи желе да ограниче очигледно политички говор. Политичари који износе непожељне истине о исламу и имиграцији изводе се пред судије. Политичка коректност подстиче јаке табуе који

Нас регулишу и
нама
управљају.

сматрају да су изазови за статус кво неприхватљиви. Лажна Европа не подстиче културу слободе. Она промовише културу тржишно засноване хомогености и политички наметнути конформитет.

17. Лажна Европа се такође хвали највећом до сада виђеном посвећеношћу једнакости. Она тврди да промовише недискриминацију и укључивање свих раса, религија и идентитета. Овде је постигнут одређени напредак, али је преовладала утопијска одвојеност од реалности. У претходној генерацији, Европа је гурала велики пројекат мултикултурализма. То да захтевамо или чак промовишемо асимилацију муслиманских придошлица на наше обичаје и навике, а поготово на нашу религију, сматрало се грубом неправдом. Обавеза према једнакости, речено нам је, захтева да се избегне било који наговештај да верујемо да је наша култура супериорнија. Парадоксално, мултикултурални подухват у Европи, који негира хришћанске корене Европе, почива управо на хришћанском идеалу универзалне добробити који се испољава у претераном и неодрживом облику. Он захтева од европских народа светачки степен самонегирања. Ми смо на путу да афирмишемо колонизацију наших домовина и одступање наше културе као велико европскодостигнуће двадесет првог века – колективни чин саможртвовања у корист неке нове глобалне заједнице мира и просперитета која се рађа.

Мултикултурали
зам је
неодржив.

18. Има много лоше вере у овом мишљењу. Већина у нашим владајућим класама недвосмислено претпоставља супериорност европске културе – што се не сме јавно тврдити да не би увредило имигранте. С обзиром на супериорност, они мисле да ће се асимилација одвијати природно и брзо. У ироничном еху некадашњег империјалистичког размишљања, владајуће класе у Европи претпостављају да ће, некако, по законима природе или историје, „они” нужно постати „ми” – и непојмљиво им је да би могло да се деси обратно. У међувремену, службени мултикултурализам је употребљен као терапеутски алат за управљање несрећним али „привременим” културним тензијама.

Лоша вера се
шири.

19. Има ту још лоше вере и то оне мрачније врсте. Током последње генерације, све већи сегменти наше владајуће класе одлучили су да њихови сопствени интереси леже у убрзаној глобализацији. Они желе да изграде наднационалне институције које могу да контролишу без непријатности народног суверенитета. Постаје све јасније да „демократски дефицит“ у Европској унији није само технички проблем који се мора отклонити техничким средствима. Уместо тога, овај дефицит је њихова фундаментална потреба, и он се ревностно брани. Свеједно да ли се легитимишу наводним економским неопходностима или аутономним развојем међународног закона о људским правима, наднационални мандарини из ЕУ институција конфискују политички живот Европе, одговарајући на све изазове технократским одговором: Нема алтернативе. Ово је мекана али све реалнија тиранија с којом се суочавамо.

Расте
технократска
тиранија.

20. Хибрис лажне Европе постаје очигледан, упркос најбољим напорима својих партизана да одрже удобне илузије. Изнад свега, лажна Европа се открива као слабија од било чега што се може замислити. Популарна забава и материјална потрошња не могу да развију грађански живот. Лишена виших идеала и мултикултуралистичком идеологијом обесхрабрена да не испољавају патриотски понос, наша друштва сада имају потешкоћу да мобилишу снагу за одбрану. Штавише, грађанско поверење и социјална кохезија се не обнављају инклузивном реториком или безличним економским системом у којем доминирају огромне међународне корпорације. Опет, морамо бити искрени: европска друштва се много троше. Ако ипак отворимо очи, видимо све већу употребу власти, социјално управљање и образовну индоктринацију. Није само исламски терор оно што изводи наоружане војнике на наше улице. Посебна полиција је сада неопходна да угуши насилне протесте против естаблишмента па чак и да управља пијаним групама навијача. Фанатизам наше фудбалске лојалности је очајан знак дубоке људске потребе за солидарношћу, потребе која иначе остаје неиспуњена у лажној Европи.

Лажна Европа
је крхка и
неспособна.

21. Европске интелектуалне класе су, нажалост, међу главним идеолошким партизанима уображене лажне Европе. Без сумње, наши универзитети су једна од славних тачака европске цивилизације. Али, док су некада покушавали да пренесу на сваку нову генерацију мудрост протеклих раздобља, данас већина унутар универзитета изједначава критичко размишљање са прстодушним одбацивањем прошлости. Звезда водилца европског духа била је ригорозна дисциплина интелектуалног поштења и објективности. Али у последње две генерације овај племенити идеал је трансформисан. Аскетизам који је некада покушавао да ослободи ум од тираније доминантног мишљења постао је често самозадовољан и непрекидан противник свега што је наше. Овај став одбијања културе функционише као јефтин и једноставан начин да се буде „критичан”. Током последње генерације, увежбан је у предавачким салама, постајући доктрина, догма. А то да се придружи у исповедању ове вере сматра се знаком „просветљености” и духовног избора. Као последица тога, наши универзитети су сада постали активни чиниоци текућег културног разарања.

Култура
одбацивања је
завладала.

22. Наше владајуће класе унапређују људска права. Боре се против климатских промена. Они стварају глобално све интегрисанију тржишну економију и усклађују пореске политике. Они надгледају напредак ка равноправности полова. Они толико тога раде за нас! Зашто је онда битно којим механизмима они освајају своје канцеларије? Зашто је важно ако европски народи постају све скептичнији у погледу њиховог администрирања?

Елите
арогантно
намећу своје
врлине.

23. Овај све већи скептицизам је потпуно оправдан. Данас, у Европи доминира бесциљни материјализам који изгледа не може да мотивише мушкарце и жене да имају децу и формирају породице. Култура одбацивања лишава следећу генерацију осећаја идентитета. Неке од наших земаља имају регионе у којима муслимани живе са неформалном аутономијом у односу на локалне законе, као да су колонијалисти, а не делови наших народа. Индивидуализам нас изолује једне од других. Глобализација трансформише

Постоји
алтернатива.

животне перспективе милиона. На све критике, наше владајуће класе одговарају да они само раде на прилагођавању ономе што је неизбежно, прихватајући неумитне потребе. Ниједан други правац није могућ и нерационално је одупирати се. Ствари не могу бити другачије. За оне који се буне кажу да пате од носталгије, због чега заслужују моралну осуду као расисти или фашисти. Пошто друштвене поделе и грађанско неповерење постају очигледнији, јавни живот у Европи је све више испуњен бесом и ресентиманом и нико не може рећи где ће све то одвести. Не смемо да наставимо овим путем. Морамо одбацити тиранију лажне Европе. Постоји алтернатива.

+ + +

24. Рад обнове почиње са теолошким самосазнањем.

Универзалистичке и универзализујуће претензије лажне Европе откривају да је у питању ерзац (вештачки) религиозни подухват, испуњен снажним обавезама везаним за религиозност и анатемама. Ово је снажан опијат који паралише Европу као политичко тело. Морамо инсистирати на томе да су верске тежње подручје религије а не политике, и понајмање бирократске администрације. Да бисмо повратили наше политичко и историјско деловање, неопходно је поновно секуларизовати европски јавни живот.

Морамо да одбацимо ерзац религију.

25. То ће захтевати од нас да одбацимо лажљиви језик који избегава одговорност и негује идеолошку манипулацију. Разговор о разноликости, инклузији и мултикултурализму је празан. Често се такав језик користи као начин да се наши неуспеси описују као постигнућа: пад социјалне солидарности постаје „заправо” знак добродошлице, толеранције и инклузије. Ово је маркетиншки језик, језик који подразумева замагљивање стварности уместо откривања истине. Морамо повратити трајно поштовање према стварности. Језик је деликатан инструмент, а он се кривотвори када се користи као оружје. Требало би да будемо покровитељи језичке пристојности. Прибегавање

Морамо да обновимо прави либерализам.

денунцијацији је знак декаденције нашег садашњег тренутка. Не смемо толерисати вербално застрашивање, а још мање смртне претње. Морамо заштитити оне који разумно говоре, чак и ако мислимо да су њихови ставови погрешни. Будућност Европе мора бити либерална у најбољем смислу, што значи да је привржена робусној јавној дебати без икаквих претњи насиљем и присилом.

26. Разбијање чаролије лажне Европе и њеног утопијског, псеудорелигијског крсташког рата за свет без граница значи подстицање нове врсте државничког делања и нове врсте државника. Дobar политички лидер управља добробити одређеног народа. Дobar државник посматра наше заједничко европско наслеђе и наше посебне националне традиције као величанствене и животворне, али и као крхке поклоне. Он не одбацује то наслеђе, нити ризикује да га изгуби због утопијских снова. Такви лидери жуде за почастима које им дарује њихов народ; они не чезну за похвалама „међународне заједнице”, што је заправо апарат олигархије за односе са јавношћу.

Потребни су нам одговорни државници.

27. Признајући посебан карактер европских народа и њихов хришћански карактер, не морамо бити збуњени пред лажним тврдњама мултикултуралиста. Имиграција без асимилације је колонизација, и то мора бити одбачено. С правом очекујемо да ће се они који мигрирају у наше земље уклопити у наше нације и усвојити наше обичаје. Ово очекивање треба подржати чврстом политиком. Језик мултикултурализма је увезен из Америке. Али велико доба имиграције у Америци дошло је на прелазу у двадесети век, у периоду изузетно брзог економског раста, у земљи која практично није имала државу благостања, а са веома снажним осећањем националног идентитета у који се очекивало од имиграната да се лако асимилују. Након што је примила велики број имиграната, Америка је затворила своја врата за скоро две генерације. Европа мора учити из овог америчког искуства, а не усвајати савремене америчке идеологије. То искуство говори да је радно место снажан мотор асимилације, да великодушан систем социјалне заштите може да спречи асимилацију и да разумно

Требало би да обновимо национално јединство и солидарност.

политичко руководство понекад диктира смањење имиграције –чак и драстично смањење. Не смемо дозволити мултикултуралној идеологији да деформише наше политичке процене о томе како најбоље служити заједничком добру, што захтева националне заједнице довољно јединствене и солидарне да виде своје добро као заједничко.

28. После Другог светског рата, западна Европа је развила виталне демократије. После распада Совјетског царства, централноевропске државе обновиле су своју грађанску виталност. Ово су најдрагоценија достигнућа у Европи. Али она ће бити изгубљена ако се не бавимо имиграцијама и демографским променама у нашим нацијама. Само империје могу бити мултикултуралне, а то је оно што ће Европска унија постати ако не успемо да наметнемо обновљену солидарност и грађанско јединство као критеријуме за процену имиграционе политике и стратегија за асимилацију.

Само су
царства
мултикултурална.

29. Многи погрешно мисле да је Европа узбуњена само због контроверзи око имиграције. Уистину, ово је само једна димензија ширег друштвеног кретања које мора да се заустави. Морамо повратити достојанство одређених улога у друштву. Родитељи, наставници и професори имају дужност да формирају оне који су им поверени. Морамо се одупрети култу „експерата” који доминира на рачун мудрости, такта и потраге за култивисаним животом. Не може бити обнављања Европе без одлучног одбацивања претераног егалитаризма и свођења мудрости на техничко знање. Ми подржавамо политичка достигнућа модерне ере. Сваки мушкарац и жена треба да имају једнак глас. Основна права морају бити заштићена. Али здрава демократија захтева постојање друштвених и културних хијерархија које подстичу тежњу ка изврсној и одаје почаст онима који служе заједничком добру. Морамо повратити осећај духовне величине и одати му дужно поштовање, тако да наша цивилизација може да се супротстави растућој моћи једноставног богатства с једне и вулгарне забаве с друге стране.

Права
хијерархија
узгаја
друштвену
добробит.

30. Људско достојанство је више од права да се буде остављен на миру, а доктрине међународних људских права не исцрпљују захтеве за правдом, а још мање за добрим. Европа мора обновити консензус о моралној култури, тако да се становништво може усмеравати ка врлом животу. Не смемо дозволити лажном схватању слободе да омета разумну примену закона за сузбијање порока. Морамо да опраштамо људске слабости, али Европа не може да се развија без рестаурације заједничких аспирација ка исправном понашању и људској изврсности. Култура достојанства потиче из пристојности и обављања дужности наших позиција у животу. Морамо обновити размену поштовања између друштвених класа, што је одлика друштва које цени допринос свих.

Морамо да рестаурирамо моралну културу.

31. Док признајемо позитивне аспекте економије слободног тржишта, морамо се одупрети идеологијама које желе да тотализују логику тржишта. Не можемо дозволити да све буде на продају. Тржишта која добро функционишу захтевају владавину закона, а наша владавина права треба да има за циљ више од пуке економске ефикасности. Тржишта такође функционишу најбоље када су уграђена у јаке друштвене институције организоване на властитим, нетржишним принципима. Економски раст, иако благотворан, није највише добро. Тржишта морају бити оријентисана ка друштвеним циљевима. Данас корпоративни гигантицизам угрожава чак и политички суверенитет. Нације морају да сарађују како би савладале ароганцију и безумност глобалних економских снага. Залажемо се за разумну употребу државне власти у циљу одржавања некономских друштвених добара.

Тржишта морају да буду устројена у правцу друштвених циљева.

32. Верујемо да Европа има историју и културу вредну очувања. Међутим, наши универзитети често издају наше културно наслеђе. Потребно је да реформишемо наставне планове и програме ради подстицања преношења наше заједничке културе, уместо индоктринирања младих људи за културу одбијања. Наставници и ментори на сваком нивоу имају дужност памћења. Требало би да се поносе својом улогом моста између прошлих генерација и оних које долазе.

Образовање мора да буде реформисано.

Такође морамо обновити високу културу Европе тако што постављамо узвишено и лепо као наш заједнички стандард и одбацујемо деградацију уметности у неку врсту политичке пропаганде. Ово ће захтевати култивацију нове генерације покровитеља (патрона, мецена). Корпорације и бирократије су се показале као лоши усмеривачи уметности.

33. Брак је темељ грађанског друштва и основа за хармонију између мушкараца и жена. То је интимна веза која се гради око одржавања домаћинства и подизања деце. Ми потврђујемо да су наше најосновније улоге у друштву и као људских бића да будемо очеви и мајке. Брак и деца су саставни део сваке визије човековог напретка. Деца захтевају жртву од оних који их доносе на свет. Ова жртва је племенита и мора се уважавати. Ми подржавамо мудре друштвене политике усмерене ка подстицању и јачању брака, родитељства и подизања деце. Друштво у коме деца нису добродошла нема будућност.

Брак и
породица су
суштински.

+ + +

34. **Данас постоји велика nelaгода у Европи** због пораста онога што се назива „популизам”, иако се сам појам никад не одређује и користи се углавном као погрдан. Овде имамо одређене резерве. Европа треба да се ослони на дубоку мудрост својих традиција, а не да се ослања на једноставне слогане и емоционалне позиве који раздвајају људе. Ипак, признајемо да много тога у овом новом политичком феномену може представљати здраву побуну против тираније лажне Европе, која сваку претњу свом монополу на моралну легитимност означава као „антидемократску”. Такозвани „популизам” оспорава диктатуру статуса кво, „фанатизма центра” и то с пуним правом. То је знак да се чак и усред наше деградиране и осиромашене политичке културе, историјско делање европских народа може поново родити.

Популизам
треба укључити.

35. Одбацујемо као лажну тврдњу да не постоји одговорна алтернатива вештачкој, бездушної солидарности јединственог тржишта, транснационалне бирократије и примитивне забаве. Хлеб и игре нису довољни. Одговорна алтернатива је права Европа.

Наша будућност је права Европа.

36. У овом тренутку, тражимо од свих Европљана да нам се придруже у одбацивању утопијске фантазије мултикултуралног света без граница. С правом волимо своје домовине и трудимо се да нашој деци предамо све оно племенито што смо добили као наше наслеђе. Као Европљани, ми такође делимо заједничко наслеђе, и ово наслеђе од нас тражи да живимо заједно у миру као Европа нација. Дозволите нам да обновимо национални суверенитет и вратимо достојанство заједничке политичке одговорности за будућност Европе.

Морамо преузети одговорност.

Phillipe Bénétou (France)

Remi Brague (France)

Chantal Delsol (France)

Roman Joch (Česko)

Andras Lanczi (Magyarország)

Ryszard Legutko (Polska)

Pierre Manent (France)

Janne Haaland Matlary (Norge)

Dalmacio Negro Pavón (España)

Roger Scruton (United Kingdom)

Robert Spaemann (Deutschland)

Bart Jan Spruyt (Nederland)

Matthias Storme (België)

